

LA CAMPANA DE GRACIA.

LA CUARESMA.

Los pares de la patria ja sabem que son 8, pero habem suprimit lo que maneja 'ls monissos per no ser prou important.

LO MANIFEST DEL GOVERN.

—Ja ho veu: ultimament ha sortit.
 —¿Qu' es lo qu' ha sortit?
 —Home, 'l manifest.
 —Si, ja 'l vaig llegir. Està molt ben escrit.
 S' hi coneix la ma d' en Castelar.
 —Si no parlo del manifest republicà.
 —Donchs ¿de quin parla?
 —De lo del govern, home, de lo del govern.
 ¿Qué per ventura faig jo cara de federal?...
 —Si té rahó. Vosté está molt gras, te molt bona cansalada y no pot ser res mes que progre...
 —Bé, deixis de bromas. Aquets federals sempre están de guassa.
 —¿Oh! Vosté 'm fa riure. ¿Que 's pensa que no hi ha mes que no fer broma parlant dels progressistas? ¡Vaya, vaya! ¿Donchs al últim ha sortit lo manifest?
 —Es un fet.
 —¿Qu' está escrit ab las mans ó ab los peus?
 —Aixó preguntiu á n' en Martos.
 —No m' hi tracto.
 —Donchs no li preguntiu.
 —¿Y que diuen aquesta bona gent? (Aixó de bona gent ho dich per broma.)
 —¿Qué vol que diga? Que si, que ja, y que anirem tant be que 'l diari ho porta...
 —No deu pas voler dir lo *Diari d' en Brusi*; perque aquet diu que tot va tant malament perque no hi ha 'ls mossos de l' Escuadra.
 —Jo crech que vol dir la «Gaceta...»
 —¿Universal?
 —No home, la de Madrid.
 —¿Ja!
 —Diu qu' espera que tota la gent de seny votarà ab los ministerials...
 —Pero, com diu en Pitarra, l' esperança es verda y 'l veré es menjar pe 'ls ases.
 —¿Que vol dir que 'ls del govern son uns ases.
 —Jo no dich sino que son progressistas.
 —Si, si, búrlissen del govern. Molt bé que 'ls hi toca l' esquena á ne 'ls federals.
 —¿Alto! Aixó ja son figas d' un altra paner. Deixam anar á dir á la gent qu' estigui á punt ¿Que fa desesperat? ¿que vol que l' agafin?
 —Es que vull anar á enterrarlo.
 —¿Al govern? ¿Que s' ha tornat boig?
 —¿Vull aná á enterrá 'l Carnestoltas. Lo disgust de la noticia be mereix un tiberi. Pero no, are 'm recordo de que no soch progressista y no hi vull anar. Espliquim aixó de la tunyina que 'ns dona 'l govern.
 —¿Oh! Jo no dich tant. Parlant lo manifest de la possibilitat...
 —Digui de la casi certesa.
 —Y be, diguili sombrero diguili barret...
 —Endavant.
 —Dochs diu que si per cas vostés y 'ls carlins, resultat de la coalició, arriban á tenir una majoria per derrotarlo, lo qu' es ell no está disposat á deixarse substituir per la anarquia. ¿Que tal?
 —¿Bé y vosté?
 —¿Que tal del manifest?
 —Calli home, que m' ha deixat blau. Un govern tant lliberal com aquet, que respecta las llibertats qu' es un fastich: ¿es capás de dir semblant blasfemia? Calli home que ho veig y no ho vull creurer...
 —¿Que se 'n burla?
 —No senyor, no mes m' en rich.
 —Deu fassi que de riallas no 'n vingan plorallas.
 —¿Oh! Miri, si decás lo polvori s' encen.

¿De qui darà la culpa?
 —¿Deu nos enguart!
 —No 'ns en ha de guardar Deu, no.
 —¿Y donchs qui?
 —Los progressistas. Y com aquestos no son capassos de fer una obra bona, temo que tart ó dejorn lo polvori s' encendrà, y allavoras... adeussiau Pau y Concordia y Benestar...
 —¿Jesus...!
 —Y Llibertat y Progres...
 —¿Calli per la mort dels sants...!
 —Y la maledicció dels pobles caurá sobre tots vosaltres...
 —Me 'n vaig á dir que toquin l' himne de Riego.
 —Vagi, desgraciat. No's descuidi de dir que toquin un solo de violon.
 —Donchs ¿qu' hem d' fer?
 —¿Qu' han de fer? Confessar la seva ignorancia, igualment que la seva impotencia y deixar que vingui la Republica Democrática Federal á fer lo que vosaltres no sou capassos de fer.
 —Pero si 'l poble no está preparat...
 —Si que ho está. ¿No veyeu qu' es mes dig-ne encara que vosaltres?
 —Vaja, no m' entench de rahons.
 —Ja estich ab aixó.
 —Adeu Federal...
 —Adeu desgraciat. Espressions al govern y de pas no's descuidi d' enviarne á n' en Balaguer.

Encara lo pais recorda ab tristesa lo assassinat del general Prim, fill de la trista situació á que 'ns han conduit los progresistas, y ja tots los periódichs s' han ocupat d' un atentat que contra lo senyor Ruiz Zorrilla s' acaba de cométrer.

Afortunadament los criminals propósitos dels asesinos s' ha vist frustrats y nosaltres, adversaris acerrims del govern, y per lo tant del senyor Ruiz Zorrilla, 'ns felicitem de que la sort l' hagi ajudat en aquet perill.

Mes no per xó deixem de fer, en nostre interior, tristíssimas reflexions sobre l' estat en que 'ns trobem. La impunitat en que 's deixan los assassinats de l' Azcárraga y del general Prim, aixis com las morts dels malograts Guillen y Carvajal, son causa de que los assessinos, envalentonats mes que may, segueixin realisant sa obra de estermi.

Es hora ja de que los progressistas s' avergonyeixin de la seva impotencia y que fassin un esforç á fi de descubrir los assessinos y castigarls ab arreglo á justicia.

¿Suchehirá aixó?

Encara vull veurer que la missió de descubrir certs misteris y de castigar tots los crims que han quedat impunes, está reservada al partir republicà federal.

Acostantse las eleccions, es precis que tots vostés procurin fer un us debut del dret del sufragi, anant á votar á favor de la Republica Federal.

Recórdintse de lo que ha passat y de lo que passa, que 'encara no es res comparat ab lo que passarà si los federals no triumfem.

Tot bon ciudadá té 'l deber de anar á votar y de contribuir ab lo seu vot á la felicitat del pais.

Lo que en las próximas eleccions no vagi á protestar, ab lo seu vot, contra la partida de la porra, los fusellaments de Montelegre, las

morts de 'n Guillen y Carvajal, l' apresonament d' escritors, las detencions arbitrarias, las impunitats dels grans crims, los ajuntaments de ordre militar, etc, etc. lo ciudadá que ab lo seu vot no vagi á protestar contra tot aixó, no es digne de ser espanyol y sols mereix governs com los d' en Serrano, capitans generals com en Gaminde, diputacions com la d' en Mirambell y ajuntaments com lo d' en Soler y Matas.

Es precis nombrar diputats que vagin á las Corts á preguntar al govern que ha fet de la Revolució de Setembre, á preguntarli si sab ahont se troba la honra d' Espanya y á exigirli que toqui 'l dos perque 'l tres ja es fora y lo quatre ha de venir.

ESPERANSAS.

Segons veig pintar la cosa, ab l' afany que tenim tots de depositar los vots en la urna electoral, me sembla veure un estel entre 'ls celatjes polítichs, que senyala 'ls moments crítichs d' aquell cambi radical.

Ja veig caurer l' edifici construit sens fonaments: las obras sense ciments, fillets, no s' aguantan may. Y encar que puntals hi posin, lo mateix que fina ploma veureu tots com se desploma, y vé 'l cambi radical.

Amichs: anem soscavant, ab trempada hey na y brau pit, que per tots será 'l profit que traurem de tants afanys; pues lo món ha de saber, dit siga ab permis d' Aosta, que la... vull dir, que s' acosta aquell cambi radical.

La independencia es segura, germans, si 'l valor no 'ns falta... perque sempre, sempre salta sobre l' error la vritat; l' error va trunfá pel número y pel error gemeguem: mes, ¿qué importa si esperem aquell cambi radical?

Anem units y compactes contra la gent enemiga y tant sols nostre crit siga: ¡já las urnas! ¡já votar! Si aixi ho fem, mas esperanças, crech prompte veurer complertas, quedant ja per sempre obertas las portas de nostre ideal.

E. SEITNES.

BATALLADAS.

Me sembla que si per 'cas los federals tenim majoria no será la Republica qui 'ls preguntará: ¿Se pot entrar? Mes abiat serán vostés, senyors ministres, los que dirán: se pot sortir?

Y podrán sortir. ¿Quin dubte té? Aixó si, s' hauran de pagá 'l viatge, perque la federal no vol gastos.

Los progressistas se queixan perque 'ls federals s' han unit en alguns districtes, per derrotar al govern, ab los carlins; y ells no 's recordan de que per matar á la revolució s'han unit ab los unionistas y ab los traidors del nostre partit.

Senyors progressistas: hi ha un refrá que diu:

Tal farás
tal trobarás.

Si no surten falsas las noticias que m' han donat, en Balaguer se presenta per tres districtes: pel primer de Barcelona, pel de Vilanova y pel de Tarrassa. Ab tres districtes distints, ¿n' hi haurá un de verdader?

La contestació la donarém quan s' hagin fet las eleccions.

Entre 'ls progresistas de nota se diu que 'n Balaguer pensa dirigir un manifest en vers als electors. En ell diuen que dirá entre otras cosas alló de

¡Ay Castilla, castellana,
t' hagues sempre conegut!...

Y alló altre de

¡Ay que ja sé que 'ls reys venen
y director sempre 'm fan!..

—¿En que s' assembla la direcció d' Estadística á la de Comunicacions?

—Y en que s' assembla en Balaguer d' avans á n' en Balaguer d' are?

¡Mare de Deu! ¿Ab qui 's pensan que tractan vostés senyors ministres? Ahont s' es vist tirarnos un guant... Encara, los federals, tenim tres ralots per comprarne un altre y tirarse 'l per la cara.

Y que vostés, com son dels grossos, encara l' aprofitarian per anar á algun besa-mans.

Mirin, senyors ministres: si es cert que 'ns han tirat un guant, ja 'l poden recullir, perque 'ls federals d' aquestas prendas no 'n solem usar, y tampoch ne fariam res.

Si algú de vostés te algun fusellot rovellat, un guant serveix molt bé per netejarlo. Vull dir que si per cas, lo guant del govern, ja que 'n sl' ha tirat, lo poden aprofitar.

Are no 's pensin que aixó vulgui dir que 'ns haguem de tirar al carrer. L' altre dia un pobre home s' hi va tirar desde un segon pis y va quedar mort al acte.

Res d' aixó, donchs. Jo lo que vull es que tothom, quan un progressista li pregunti:

—Qué tal?—Pugui contestar:—Per are be, gracia á Deu.

Dada la hipótesis de que per cada mentida hi ha set anys de purgatori, 's desitjaria saber quants anys de purgatori tocarian á cada ministre despres de haber vist la llum pública lo manifest.

Aqueix document del govern que 'n diuen

manifest, m' ha recordat alló de *habló el buey y dijo ¡mú!*

Dat cas que la coalició triunfi, diuen los ministres de don Amadeu, declarem solemnement devant del pais, que no estém disposats á deixarnos sustituir per la anarquía.

¿No, eh? Donchs aixó ho veurem. Deu me donga forsa anys de vida, per poderho veurer....

¿Que deu voler dir lo govern ab alló de la *Anarquia?* ¡Ah! Ja hi caich: á la *cuenta* vol significar la *República*.... ¿Donchs no está disposat á deixarse sustituir per la República?... Bé homes bé, 'ns alegrem de saberho. Tinguin conte que la República 'ls hi demani permís.

—Aquest govern no val res.

—¿Vol dir?

—Es clar. No ha fet res del que lo pais volia.

—Home, ni tant ni tant poch.

—Vaja, espliquis: ahont son las economías qu' ha fet?

—¿Que no s' han fet economías?...

Home no digui aixó. Miri, jo avans per dinar menjaba sota, caball y rey, y are d' ensá qu' hem conquistat l' honra d' Espanya, que no mes menjo sota y caball. La dona avans duya vestit de seda y are 'l porta d' india. La noya anaba á un col·legi que 'm costaba tres duros cada mes y are la faig anar á l' Ensenyansa y encara Deu nos en dó. Ves, ahont va á dir que no s' han fet economías...

Donchs ja tenim un rey estranjer!...

¡Tira peixet! Ell si que se 'n pot ben riurer... Quan varen venir los romans 'ls va costar lo seu treball apoderarse d' Espanya y va ser precis que donguessin á la nostra historia duas páginas tant gloriosas com son las que registran las heróicas resistencias de Sagunto y Numancia.

Quan varen venir los árabes, varen tenir necessitat de guanyar la batalla de Guadalete y encara ab tot aixó hi va haber un don Pelayo que va comensar lo treball de ferlos entornar y que 's va acabar uns set cents anys despres...

Quan varen venir la gent Napoleon primer s' en varen haber de torná despres d' haber rebut en las batallas del Bruch y de Bailen y d' habernos donat gloriosas epopeyas com las de Girona Zaragoza, lo dos de Maig y Tarragona,

Vegin si ab un pais com aquest en que tant car sols contar als estranjes lo jugar ab l' amor nacional y l' esperit d' independencia, no 's pot dir que li ha sortit barata la Empresa al rey Amadeo...

Bé, senyor Sagasta: ¿Quan esperaba per publicar lo decret de convocatoria de las Corts? Ell, me sembla que ja ho sabia quan s' habian de fer las eleccions, sino que lo home deuria pensar que *al buen callar le llaman Sancho*. ¡Ah gata maula! Aquets republicans totas las hi entenem...

Bé, are, senyors federals, no 's fassin ilusions. Nosaltres 'ns hem de fer cárrech de que jugem ab lo govern á la *gaan-pierde*. Si guanyem las eleccions, ó mes ben dit: si 'ls que no estem per estranjerias guanyem las eleccions, ¿que 's creuen que sucsehirá? ¿Se figuran potser que lo rey se entornará cap á Italia?

¡Oh ca! Las Corts seran disoltas y encara potser vindrá algun altra cosa al radera.

Bo es guanyar y hem de guanyar, pero també es precis pensar en lo que pot sucsehir despres.

—Amaguis que 'l volen agafar.

—¡Ah! ¿Ja hi som? ¿Que potser son capassos aquestos miserables de pensarse que jo soch...?

—No pensan res mes sino que las eleccions s' acostan.

Un altra vegada que fem una revolució, á mes dels drets democrátichs, com son lo sufragi universal, la llibertat d' impremta, los drets de reunió, manifestació y altres; hem de proclamar tambe lo *dret de destorbar*. Homes, si aixó es un fastich. Lo mateix es ferse importanty adquirir lo dret de *destorbar* al govern, que ja un hom no está segú. Es á dir, *segú* ja ho está perque 'l portan á la garjola, pero no está *segú* d' que no l' *assegurin*.

—Me sembla qu' aquesta vegada guanyarem, don Anton.

—¿Vol dir que guanyarem?

—No 'n dupiti, entre en Rivero y en Sagasta, ens han arreglat los districtes de tal manera que quasi la victoria es segura; desenganys don Anton, vots son trunfos.

—Si, aixó si, y sino vé 'n Gaminde y aquell ab uns quants *vots* no electorals y quatre cops de sabre 'ns fa guanyar.

Corre la veu de que per la part d' Irun ha d' entrar una partida de Contra-bando. Ho advertim als carabiners á fi d' que vigilin be la frontera. No fos cas que la veu fos certa y que á l' hora menos pensada ens trobessim ab lo Contra-bando dins.

A LA LLIBERTAT.

—¡La llibertat es la vida!

—P. R.—

Lo Jorn que Catalunya tregué lo despotisme
tombarne de 'ls Borbons lo trono ja corcat...
ne fón nostra maynada de gloria y heroisme
un jorn per Catalunya de santa llibertat!

Veyent nostra bandera, tothom se entusiasma...
Tots eran germans nostres y tots feyan las paus;
y abaix la dinastia, de fé tothom cridaba...
Tenim de serne lliures, no havém de serne esclaus!

Aquells qu' se anyoraban en la Nació estranjera,
y 'l cor 'ls hi glatia, veyentne nostras llars...
al punt se cobetjaren dessota la bandera,
venint á nostra terra, tots ells de llunyas mars!

En Prim qu' ha sigut l' héroe de nostra Espanya ab honra...
'n Prim que per sas cosas ha mort de mala má,
volgué de la Bandera, rentarne la deshonra,
y al trono qu' tombàrem, lo Compte se assentá!

—¿Vritat que per Espanya ne fón una gran gloria
lo jorn que proclamàrem la Santa Llibertat?

—¿Vritat que per sas fullas ne guardará l' Historia
un moit per aquell home que 'ns ha tiranizat?

—¿Qu' valen nostres avis, seguinne la batalla de aquell que se n' apella, lo exercit malestruch?
—¿Qu' son pera lo compte lo acer y forta malla...?
—¿Qu' son pera aqueix héroe los homes de lo Bruch?

No res: son infants pobras, qu' per salvá la terra moriren en la lluyta, y ab armas á las mans... y tots ne sostoqueren la forta y cruel guerra per fernos á tots lliures; per derrocá als tiráns!

En Prim... eix era l' héroe que allá en la terra llunya sona nom, com per las timbas, per tot vá ressonant... Ell es qui va salvarne la forta Catalunya... Ell es qui i' edifici n' estava preparant!

Pero... no vull parlarne ja mes ab ironia... Deixém qu' baix sa llosa repesi 'l qu' ha finat; tinguém tots esperança, tal volta en algun dia veurem com altra volta. renáix la Llibertat.

PAU ROSELLA.

BATALLADAS.

Lo manifest del govern es un guant que tirá als partits republicá y carlí.

Al campo don Nuño voy donde probaros espero, que si vos sois caballero yo vuestro caballo soy.

Aixó ab permis d' en Garcia Gutierrez.

Deya un de l' oposició:

—Lo govern ens ha tirat un guant.

Y li deya un altre.

—Millor, home, recullil, y quan n' hi tiri un altre ne tindrà un parell que li haurá sortit franch.

La esposa del fill de Victor Manuel d' Italia está malalta y segons diuhen los telégramas fins ha rebut los sacraments Donya Victoria vindrá, pues, á Espanya, si surt de la malaltia, sacramentada.

Don Amadeo, si hem de fer cas de lo que diuhen los diaris de Madrid, volia anar á veurer la seva senyora, malalta. Pero los ministros li varen observar que no 's podia allunyar del territori espanyol sense permís de las Corts. ¡Ah maledeto parlamento! Creguim: lo millor fora que no n' hi hagués de parlament.

La meliore cosa que un huomo pote fare é tocar el duo.

Ara diuhen qu' alló d' en Ruiz Zorrilla es papa. ¡Si que fora bo! Com aquesta familia es tant no se com, tot se pot creurer.

Si fos cert que 'n Ruiz Zorrilla s' ha fet matar, cuasi li podriam dir que per fernos passar bé 'l rato no mes falta qu' are un dia que li vinga bé 's fassi resusitar.

L' Olózaga ja torna á ser embaixador d' Espanya en França.

Es á dir:

L' Olozaga ja torna á ser empleat ab 50,000 duros l' any.

Si jo tingués 50,000 duros l' any y la camisa neta 'm sembla que ja 'm riuria de tothom.

Are, com que 'ls tinch, no mes 'm rich de l' Olozaga.

Si té majoría, diu lo govern que farà lo que voldrá, y si no 'n té, farà... lo que li donará gust.

Home, donchs tant se valia que no convoqués las Corts.

—¿Que 'n dedueix del manifest del govern?

—Que té por.

Totas las noticias de França semblan anunciarnos la proximitat de la pau. Ens en alegrem molt y fem vots perque ja may la Europa hagi de presenciari ab horror escenas de dol y de desolació.

Recordarán nostres lectors que al estallar la guerra, al preguntarnos alguns si eram prussians ó bé francescs, diguerem: ni dels uns ni dels altres y de tots.

Durant la guerra haurém pogut deixarnos portar en algunas ocasions de las impresions que causa una lluyta tant espantosa y tant trascendental com la que está acabantse; pero lo nostre lema sempre ha sigut, es y será:

¡GUERRA Á LA GUERRA!

En una reunió que 'ls abolicionistas varen celebrar en Madrid, hi va assistir l' embaixador dels Estats-Units lo general Sickles, lo cual, instigat per varias personas, se va veurer precisat á pendrer la paraula y va dir poch mes ó menys:

—He lluytat per la causa de la llibertat en mon pais y lo conseguir la abolició de la Esclavitut m' ha costat l' anar coix.

Avuy, donchs, ja no puch oferir mes que las meas crossas, y aquestas sempre que las vulguin probar, estant á disposició dels esclavistas y dels negres.

¡Bufo! Com se coneix qu' aquet general es federal y republicá.

¡Ay general Sickles! Si vostés volgués fer lo favor de donar algun cop de crossa á n' aquets baligas balagas que 'ns están tirant á perdrer...

Vostés, quan 'ls he dit aixó del general Sickles, s' hauran dit:

—¡Ay, ay! ¿Un coix embaixador? Si senyors: un coix embaixador. Si van á l' embaixada dels Estats-Units hi trobarán á mes del embaixador coix, un escribent sense una de las sevas mans, un borni, etc. etc. ¿Saben perque? Perque en aquell pais, constituit en República Federal, al home que per defensar la patria té una desgracia que l' inutilisi ó poch menys, no se 'l enviá á captar ó á morir en un mal hospital com se fá en Espanya, sino que se 'l col-loca mentrestant que la gent útil treballa, y se la campa.

¿Que 'm diu ab tot aixó don Salustia?

Vosté si que l'ase 'm flich si te res de coix ni de manco.

Sabem que 'l senyor Sagasta, ministre de don Amadeo y de la gobernació, á consecuencia d' haberseli indisposat un dret individual, no 's troba gaire bé. Donchs que toqui 'l dos de la pultrona y encara 's trobará pitjor.

—Aquet pais es ingobernable... Deu me 'n guart de ser ministre un minut... Un minut tant sols... No sé com hi ha home que 'n sab ser tant temps...

—Bé, vosté 'l que ha de mirar es lo sou.

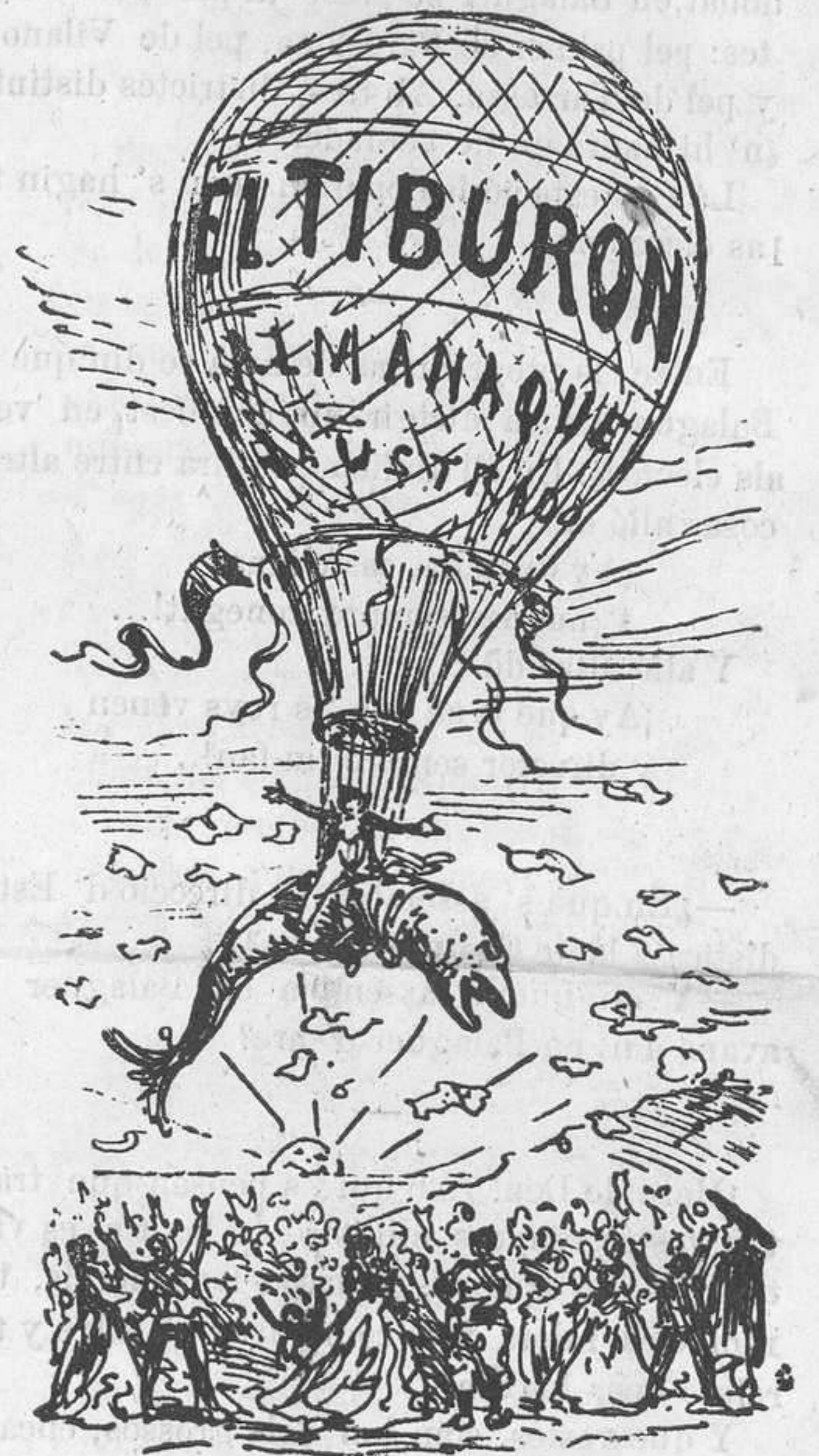
Lo emperador (are ja es emperador.) Guillem, en habentse acabat l' armistici diu que vol entrar en las Tullerías. Lo que hauria de fer es equivocarse, y en lloch d' entrar en las Tullerías, anarsen dret á la Bastilla.

Home, senyor Guillem: ¿vol fer lo favor de treurers 'l nom?

Hi ha hagut en lo mon un home que ha portat tambe lo nom de Guillem y aquell en lloch de defensar lo principi divi va defensar la llibertat de Suiza.

Habenthi, donchs, hagut un Guillem Tell, vergonya se 'n hauria de da, donar que hi hagués un Guillem de Prussia.

ANUNCIS.

El Tiburon de 1871.

ALMANAQUE HUMORÍSTICO,
plagado de chispeantes caricaturas
políticas debidas al lapiz
del reputado pintor

JOSÉ LUIS PELLICER,

y escrito

con mucha intencion por españoles de nota.

Forma 16 páginas de gran fóleo con mas de 50 láminas, y vale

¡UN REAL SOLAMENTE!

CLASES DE CALIGRAFÍA.

POR EL PROFESOR.

ENRIQUE BOVER,

en la que se enseña el carácter

**INGLÉS, ESPAÑOL, GÓTICO,
ADORNADO, ETC.**

Plaza del Rey núm 2, piso 2.º

HAY CLASES POR LA NOCHE.

Imp. de la V. H. de Gaspar.—Ataulfo, 14.

I. Lopez, editor.